

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannismvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannismvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 599 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Λεπτό πρὸς λεπτό

Γιὰ τό λεπτό

Γιὰ τό λεπτό θά μιλήσουμε. Ὅχι γιὰ τὰ λεπτά. Ὅλοι μιλάνε γιὰ τὰ λεπτά, γιὰ τὰ χρήματα. Μά ὅσα καί νά ἐξασφαλίσουν, ἂν τόν πλοῦτο τῆς καρδιάς δέν ἀποκτήσουν, πάλι παράπονο θά ἔχουν!

«Νά μήν ξεχάσεις, ἄνθρωπε,
πὼς στὴ ζωὴ ἐτούτη
μετράει ἡ καλὴ καρδιά,
πιότερο ἀπ' τὰ πλούτη».

● Γιὰ τό λεπτό τοῦ χρόνου, πού ἀξίζει ὅσο δέν ἀξίζουν ὅλα τὰ λεπτά τῆς ὕλης, γι' αὐτό θά μιλήσουμε.

● Λεπτό! Χρόνος ἐλάχιστος, σέ σύγκρισι μέ τὴν ὥρα, πού ἔχει 60 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὴ μέρα, πού ἔχει 1.440 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὸ μῆνα, πού ἔχει 43.200 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὸ χρόνο, πού ἔχει 525.600 λεπτά. Σέ σύγκρισι μέ τὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, πού ἔχει ἑκατομμύρια λεπτά. Πλούσιοι σέ λεπτά, ἂν πιστεύαμε, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα, ἂν ἐκμεταλλευόμασταν κάθε λεπτό, «ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφεσ. ε' 16).

● Λεπτό! Μονάδα χρονικὴ, συμβολικὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε, γιὰ νά δείξουμε τὴν ἀξία τοῦ μικροῦ χρόνου. Ὑπάρχουν βέβαια καὶ μικρότερα χρονικὰ διαστήματα. Ὑπάρχει τὸ δευτερόλεπτο, τὸ κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, ἡ ριπὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ ἀκαριαῖο... Χρησιμοποιοῦμε ὅμως συνήθως τὸ λεπτό! Σημεῖο τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου.

Σημαντικὰ λεπτά

Ποιό τό σημαντικότερο λεπτό τῆς ζωῆς μας;

● Στό ρολοῖ τοῦ Θεοῦ σημαντικὸ εἶναι τὸ λεπτό, πού ξεπηδήσαμε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὕπαρξι.

● Στό ρολοῖ τῶν γονέων μας σηματοδεδεμένο εἶναι τὸ λεπτό, ἔστω κι ἂν συγκεκρι-

μένα δέν τό θυμούνται, πού ἀποφάσισαν ἀπό κοινοῦ μέ τήν ὀλοκλήρωσι τῆς συζυγικῆς τους ἀγάπης, νά περάσουμε ἐμεῖς ὡς ἔμβρυα στό κατῶφλι τῆς ζωῆς.

• Στό ρολοῖ τῆς ζωῆς μας σημαντικό εἶναι τό λεπτό, πού κάθε φορά ἀφήνουμε τό ἕνα στάδιο τῆς ἡλικίας καί περνᾶμε στό ἄλλο.

• Στό ρολοῖ τῆς ψυχῆς μας σημαντικό εἶναι τό λεπτό, πού χτύπησε χαρούμενα ἡ καμπάνα τῆς μετανοίας καί ἀλλάξαμε πορεία. Λεπτό γεμάτο δάκρυα, λεπτό γεμάτο χάρι, λεπτό γεμάτο μυστική ἀγαλλίασι.

• Στό ρολοῖ τοῦ πιστοῦ καί ἐνάρετου σημαντικό εἶναι τό λεπτό, πού ἐνώ οἱ συγγενεῖς χτυπᾶνε λυπητερά τήν καμπάνα γιά τό θάνατό του, ὁ ἀγγέλός του χτυπᾶει γλυκά τήν καμπάνα γιά τήν εἴσοδό του στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Στή Γραφή παραμένουν σημαντικά καί καθοριστικά μερικά λεπτά. Ὑπάρχουν λεπτά πού ζυγίζουν αἰωνιότητα. Καί ὑπάρχουν λεπτά, πού ζυγίζουν τραγωδία αἰώνια.

• Πόσο χρόνο χρειάστηκε ἡ μετανοία νά πάρη τούς ἥρωές της καί νά τούς ὀδηγήσῃ στά πόδια τοῦ Χριστοῦ;

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ ληστής.

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ ἄσωτος.

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ τελώνης.

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ Ζακαῖος.

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ Πέτρος.

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκε ὁ Σαῦλος.

• Οὔτε ἕνα λεπτό δέν χρειάστηκαν ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί, γιά νά παραδοθῶν στά χέρια τῆς μετανοίας καί στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Τό «*Ἰάσθητί μοι, τῶ ἁμαρτωλῶ*» καί τό «*Μνήσθητί μου, Κύριε*» καί τό «*Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου*», καί τό «*Ἐλέησόν με ὁ Θεός*» δέν κρατᾶνε ἕνα λεπτό.

Λιγώτερο κρατᾶνε, ἀλλά στόν οὐρανό μᾶς πετᾶνε!

Καί τό ἀντίθετο:

• Πόσο χρόνο χρειάστηκε ὁ Κάϊν νά σκοτώσῃ τόν Ἄβελ; Οὔτε λεπτό.

• Πόσο χρόνο χρειάστηκε ὁ Ἰούδας γιά νά δώσῃ τό φιλί τῆς προδοσίας; Οὔτε ἕνα λεπτό.

• Πόσο χρόνο χρειάζεται νά ξεράσῃ ἡ γλωσσοτή βρωμιά; Οὔτε λεπτό.

Ποῦ θά ξαναβροῦν τόν Χριστό;

Ἐνα λεπτό! Ἡ ἀπειρη σημαντικότητα του δέν φαίνεται σέ τούτη τή ζωή, πού τό ἔχουμε καί μπορούμε, ἔστω καί τελευταία στιγμή, νά τό χρησιμοποιήσουμε. Φαίνεται στήν ἄλλη ζωή, τῆς ἀπειρης, τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἐκεῖ, ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι μπορούμε νά κάνομε ἐπίσκεψι. Καί νά ρωτήσουμε:

—*Τί δῶρο ἐπιθυμεῖτε;*

Ὅλοι, μά ὅλοι μέ ἕνα στόμα, ἕνα μικρό, μά ἀνύπαρκτο γιά τήν κατάστασί τους δῶρο, θά ζητήσουν. Κανείς δέν θά ζητήσῃ κάτι ἀπό τίς ἐπίγειες ὀρέξεις καί ἐπιθυμίες του. Ὁ σαρκολάτρης δέν θά ζητήσῃ μιᾶ ὁμορφῆ γυναικα. Ὁ φιλάργυρος δέν θά ζητήσῃ χρήματα καί ἐπενδύσεις. Ὁ φαγάς δέν θά ζητήσῃ ἕνα λουκούλειο γεῦμα. Τί νά τά κάνης μέσα στή φωτιά τήν ἄσβεστη ὅλα αὐτά; Ἐνα θά ζητήσουν φωναχτά, σπαρακτικά ὅλοι οἱ ἀδελφοί μας κολασμένοι:

—*Θέλουμε, ζητᾶμε, ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ!*

Θέλουμε ἕνα λεπτό τοῦ χρόνου, μόνο ἕνα λεπτό, ὄχι χρόνια πολλά, ἕνα μονάχα λεπτό. Νά βγοῦμε γιά ἕνα λεπτό ἀπό δῶ. Νά ξαναδοῦμε τή σπλαχνικότητα τοῦ Θεοῦ καί νά τοῦ ποῦμε μιᾶ - δύο λέξεις: Μετανοῶ! Ἔλεος! Ἄχ, νά γινόταν νά μᾶς χαριζόταν ἕνα λεπτό! Ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τοῦ ἐλέους νά ὀρμήσουμε μέσα! Νά δοῦμε τόν Χριστό τόν Σωτήρα καί νά πέσομε στήν ἀγκαλιά Του! Νά βγοῦμε ἀπό δῶ μέσα καί νά μὴ ξαναμποῦμε ποτέ!

Ἐνα λεπτό.... Ποῦ εἶσαι, ἕνα λεπτό;

● Αυτό τό λεπτό, πού ζητοῦν οἱ κολασμένοι καί δέν τό ἔχουν, τό ἔχουμε ἡμεῖς. Αὐτόν τόν Χριστό, πού δέν μποροῦν νά Τόν ἔχουν πλέον ἐκεῖνοι, Τόν ἔχουμε ἡμεῖς. Γιά πόσο; Μπορεῖ γιά λίγο χρόνο. Μπορεῖ γιά ἓνα λεπτό νά χάσουμε τόν Χριστό;

Κάποτε ὁ Χριστός εἶπε: «Ἐτι χρόνον μικρόν μεθ' ὑμῶν εἰμί» (Ἰωάν. ζ' 33).

Ἄς δοῦμε τό ὅλο περιστατικό:

● Οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ ἀρχιερεῖς εἶχαν μανία τρομοκρατική κατά τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς καλωσύνης. Καί πλήρωσαν μπράβους, τρομοκράτες, νά πιάσουν τόν Χριστό. Τότε εἶπε ὁ Χριστός: Λίγο χρόνο ἀκόμα θά εἶμαι μαζί σας. Θά φύγω καί θά πορευθῶ σ' Ἐκεῖνον πού μέ ἀπέστειλε, στόν Πατέρα. Καί θά ἔρθῃ ἡ ὥρα, τό λεπτό, πού θά ζητήσετε καί δέν θά μέ βρῆτε. Δέν θά μπορήτε νά μέ βρῆτε, διότι ἐκεῖ πού θά πορευθῶ ἐγώ, ἐσεῖς δέν θά μπορήτε νά ἔρθετε.

● Οἱ Ἰουδαῖοι παραξενεύτηκαν καί εἶπαν μεταξύ τους: Τί λέει; Ποῦ πρόκειται νά πάῃ, πού ἡμεῖς δέν θά μπορούμε νά τόν βροῦμε; Μήπως θά φύγῃ ἀπό τόν τόπο μας; Μήπως θά πάῃ στή διασπορά; Μήπως θά γίνῃ μετανάστης καί θά μεταβῆ στους Ἕλληνες νά διδάξῃ καί τούς Ἕλληνες; Τί εἶναι αὐτό πού λέει, δηλαδή ὁ λόγος του, ὅτι θά μέ ζητήσετε καί δέν θά μέ βρῆτε καί ὅπου εἶμαι ἐγώ ἐσεῖς δέν θά μπορήτε νά ἔρθετε; (Ἰωάν. ζ' 32-36).

...Γιά λίγο ἀκόμα μπορούμε νά ἔχουμε τό Χριστό, καί νά Τόν ἀκούμε, καί μέ τό Αἷμα τοῦ Σταυροῦ Του νά σωθοῦμε! Ὄταν θά ἔρθῃ τό τελευταῖο λεπτό τῆς ζωῆς μας καί δέν θά Τόν ἔχουμε βρῆ καί δέν θά Τόν ἔχουμε ἀγαπήσει, τότε μέτῃ θά ψάχνουμε νά Τόν βροῦμε.

● Σέ ὅλα τά σημεῖα τῆς γῆς μπορούμε νά κάνουμε τήν ἔρευνά μας τήν ἀγία καί νά βροῦμε τή σωτηρία. Σ' ἓνα σημεῖο δέν μπορούμε νά κάνουμε ἔρευνα. Στήν κόλασι μπορεῖς νά κάνῃς ἔρευνα γιά τόν Χριστό; Ἐκεῖνος ἔχει ὑπάγει στόν Παράδεισο. Οὔτε λεπτό μπορεῖ νά μετακομίση ὁ Χριστός στήν κόλασι...

● Τώρα, λοιπόν, ἀντί νά πολεμᾶμε τόν Χριστό, ἄς Τόν ἀναζητήσουμε καί ἄς Τόν ἀγαπήσουμε. Τό λεπτό τοῦ χρόνου τό ἔχουμε ἀκόμα γι' αὐτό τό λεπτό, τό λεπτότατο θέμα, πού εἶναι ἡ γνωριμία μας μέ τόν Χριστό.

Ἐνα λεπτό παρακαλῶ!

Πολλές φορές ἀπαντᾶμε: Περιμένετε λίγο! Ἐνα λεπτό, παρακαλῶ! Ἐλάχιστα περίμενε, νά ἐτοιμασθῶ... Ἐνα λεπτό νά ἐτοιμασθῶ. Μή βιάζεσαι! Ἐνα λεπτό, σοῦ λέω!

● Ναι ἀλλά ὑπάρχουν πράγματα τοῦ λεπτοῦ. Στό μέτρο, πού τό βλέπεις ἀπό τή σκάλα νά φεύγῃ, φωνάζῃ: «Ἐνα λεπτό, παρακαλῶ». Δέν σ' ἀκούει... Ἐτσι κι ὅταν στό σταθμό τῆς ζωῆς μας σταματήσῃ τό τρένο τοῦ θανάτου γιά νά μᾶς παραλάβῃ, τί θά πῆς; «Ἐνα λεπτό, παρακαλῶ!»; Αἰφνίδιο θά εἶναι τό ΣΤΟΠ του. Δέν ἔχεις λεπτό. Ἀναβολή οὔτε λεπτοῦ δέν παίρνεις!

— Μά, Κύριε, δέν μοῦ δίνεις ἓνα λεπτό;

— Σοῦ ἔδωσα. Ὅχι ἓνα, πολλά, πάρα πολλά. Σοῦ ἔδινα 525.600 λεπτά κάθε χρόνο. Ἄσκοπα τά ἔφαγες λοιπόν; Γιά ὅλα τά δευτερεύοντα νοιάστηκες. Γιά τό πρωτεῦον καθόλου!

«Ἐν ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε, ὁ Κύριες ἔρχεται» (Ματθ. κδ' 44).

Μήν ἀφήνεις λεπτό νά πάῃ χαμένο

Γι' αὐτό, μήν ἀφήνῃς οὔτε ἓνα λεπτό νά πηγαίῃ χαμένο.

Ὁ Χριστός ρωτᾷ εὐγενικά:

— Μπορῶ νά ἔχω ἓνα λεπτό ἀπό τό χρόνο σου; Μπορεῖς ἓνα λεπτό νά σταματήσῃς ὁ,τιδήποτε ἄλλο, νά σοῦ μιλήσω; Θέλω νά σοῦ πῶ: Αὐτό τό λεπτό εἶναι δικό μου. Ἐγώ στό ἔχω δώσει. Καί αὐτό καί ὅλα τά λεπτά τοῦ χρόνου καί ὅλο τό χρόνο. Μπορῶ, λοιπόν, λίγα λεπτά μέ ἡσυχία νά σοῦ μιλήσω γιά κάτι σοβαρό πού σέ θέλω; Μπορῶ;...

Τί θά ἀπαντήσῃς;

• Νά τό λεπτό πού δέν πρέπει νά πάη χαμένο.

• Σ' έναν ένοχλητικό έπισκέπτη ή τηλεφωνητή πού σου κάνει φάρσα ή σου ζητάει ανόητα, μπορείς νά πής: «Δέν έχω λεπτό για χάσιμο. Μέ συγχωρείτε, δέν αφήνω λεπτό νά πάη χαμένο».

• Στόν Κύριο του χρόνου; Μήν αφήνεις λεπτό νά πάη χαμένο. Μόνο τά λεπτά πού δίνεις στό Χριστό νά Του μιλάς μέ τήν προσευχή, νά σου μιλάη μέ τήν 'Αγία Γραφή, μόνο τά λεπτά αυτά δέν πάνε χαμένα... Καιρός για τόν Χριστό είναι εύκαιρία για τήν ψυχή σου.

«Ίδού νυν καιρός εϋπρόσδεκτος, ιδού νυν ήμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. στ' 2).

Έφυγε πριν από ένα λεπτό!

• Τό χάσαμε τό λεωφορείο! Πέρασε πριν από ένα λεπτό.

• Τό χάσαμε τό καράβι! Σήκωσε άγκυρες πριν από ένα λεπτό.

• Τό χάσαμε τό αεροπλάνο! Πέταξε πριν από ένα λεπτό.

Όριακά χάνουμε τό ταξίδι. Όριακά κινδυνεύουμε νά χάσουμε τόν Χριστό και τή σωτηρία μας, τή ζωή και τήν αιωνιότητα. Όριακά.

Έχουμε βγάλει τό εισιτήριο. Έχουμε, λέμε, πιστέψει. Ανήκουμε, ως βαφτισμένοι, στην Έκκλησία Του. Μά τό εισιτήριο δέν τό θεωρούμε (δέν τό σφραγίζουμε) κάθε μέρα, κάθε στιγμή, νάμαστε πάντοτε έτοιμοι. Η κάποτε τό χάνουμε τό εισιτήριο, χάνουμε τήν πίστι, τήν έλπίδα, τήν έγρήγορσι. Η μπορεί τό εισιτήριο νά τό κρύβουμε, νά μήν όμολογοϋμε παντού τήν πίστι και τήν αγάπη μας στόν Χριστό.

Και διαφορετικά: Έφυγε πριν από ένα λεπτό!

Στό νοσοκομείο τρέχουμε άσθμαίνοντας και ζητάμε τό δικό μας άνθρωπο.

—Λυπάμαι, μάς λείει εύγενικά μιά νοσοκομος. Έφυγε πριν από ένα λεπτό!...

—Πού πήγε;...

—Σας είπε, κύριε, ότι έφυγε! Πέθανε! Πριν από ένα λεπτό!...

Δέν πρόλαβε ό άνθρωπος. Και έφερε

μαζί του τόν ιερέα νά τόν έξομολογήση... Έφυγε πριν από ένα λεπτό!...

• Και πού νά πήγε; Κύριε Ίησού, πού πήγε; Άκούγεται ή φωνή του βεβαιωτική, αλλά και συγκλονιστική: «Και άπελεύσονται οϋτοι εις κόλασιν αιώνιον, οι δέ δικαιοι εις ζωήν αιώνιον» (Ματθ. κε' 46).

Σέ ένα λεπτό χάθηκαν όλα!

Τί αξία έχει ή ζωή! Σέ ένα λεπτό χάνεται από τά πόδια σου. Τώρα νά τήν χαρής, γιατί χάνεται σέ λίγο.

• Ένα λεπτό κρατάει ό σεισμός, και λιγώτερο, και όλα σωριάζονται.

• Ένα λεπτό όρμουν τά νερά και βουλιάζει τό καράβι.

• Ένα λεπτό, και λιγώτερο, κρατάει ή σύγκρουσις. Χάθηκαν όλα, άνθρωποι και αυτοκίνητα μιά μάζα σίδερα.

• Ένα λεπτό κράτησε ό πειρασμός τής σάρκας και χάθηκαν όλα, ή παρθενία, ή τιμιότητα, ή άθωότητα...

Και τό αντίθετο:

Σέ ένα λεπτό βρέθηκαν όλα!

Άς κοιτάξουμε τά χαρούμενα, τά αισιόδοξα, τά έλπιδόφορα, όχι τά μαϋρα και σκοτεινά.

• Σ' ένα λεπτό βρήκε τό σωσίβιο τής έλπίδας ό ναυαγός τής ζωής, τής ήθικης και σωματικης χρεωκοπίας, ό άσωτος, και άνέβηκε από τό βυθό τής διαφθοράς και αναστήθηκε. Και όλα τά βρήκε. Ξαναβρήκε τό σπίτι του πατέρα.

• Σ' ένα λεπτό βρήκε τό σκάρτο έαυτό του ό τελώνης και τόν χτύπησε αλύπητα και δέν κράτησε οϋτε ένα λεπτό τό «Ό Θεός, ιλάσθητί μοι, τῷ άμαρτωλῷ». Και τά βρήκε όλα. Βρήκε τή δικαίωσι, τή σωτηρία, τήν άπολύτρωσι.

• Σ' ένα λεπτό βρέθηκαν όλα. Βρήκε τήν ταπεινωσι και τή σωτηρία ό άρνητής, ό Πέτρος. Και τά βρήκε όλα. Ξαναβρήκε τόν Χριστό του έλέους. Ξαναβρήκε τή θέσι του, τήν άποστολικότητά του.

• Σ' ένα λεπτό βρέθηκαν όλα. Σ' ένα λεπτό βρήκε τό κουράγιο ό διώκτης Σαϋλος νά πη «Ποιός είσαι, Κύριε;». Και τά βρήκε όλα. Βρήκε τό Φῶς. Βρήκε τόν

Θεολογικά

Ἡ δικαίωσις ἐν Χριστῷ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο

Ἦρθε ἡ δικαίωσις

Τὰ ὅσα Παύλεια θὰ ἀναφέρουμε γιὰ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, εἶναι κυρίως ἀπὸ τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή. Ἄλλωστε ἡ ὅλη ἐπιστολή θεωρεῖται ὡς ἐπιστολή τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀπολυτρώσεως.

• Ἀσφαλῶς ἡ ὅλη πορεία τοῦ Παύλου ἦταν λιτάνευσις τοῦ Σταυροῦ καὶ προβολή τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου. Δέν θέλει τίποτε ἄλλο νὰ κηρύττει, παρά μόνο «*Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον*» (Α΄ Κορ. β΄ 2), «*ὃς ἐγενήθη ἡμῖν ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις*» (Α΄ Κορ. α΄ 30). Τὴν ἀπολύτρωσι «*ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ*» (Ἐφεσ. α΄ 7) κηρύττει μέ κάθε τρόπο καὶ κάθε εἰκόνα.

• Ἄν ὡς ἀπολύτρωσι νοοῦμε κυρίως τὴ δικαίωσι, τὴ σωτηρία, τότε γιὰ τὴ δικαίωσι μιλάει ὁ μέγας ἀπόστολος καὶ στὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους, καὶ στὴν πρὸς Γαλάτας, καὶ στὴν πρὸς Ἐφεσίους, καὶ στὴν Α΄ πρὸς

Τιμόθεον, καὶ στὴν πρὸς Ἑβραίους. Κυρίως ὅμως στὴν πρὸς Ρωμαίους. Ἐκεῖ μιλάει γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἁμαρτίας, γιὰ τὴ ζωοποίηση πάντων ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

• Δικαιοσύνη! Εἶναι τὸ θέμα τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς.

• Ἡ λέξις «δικαιοσύνη» στὴ γλῶσσα τοῦ Παύλου ἔχει τρεῖς σημασίες.

Ἡ πρώτη, ἡ καθαρὰ νομική, ὑποκρύπτει τὴν ἀπονομή τοῦ δικαίου καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ δεύτερη, ἡ ἠθική σημασία, δηλώνει τὴν ἀρετὴ συλλήβδην.

Καὶ ἡ τρίτη ἡ χριστολογική, φανερῶνει τὴ σωτηρία, τὴν ἀπολύτρωσι. Στὴν πρὸς Ρωμαίους βρίσκεται ἡ λέξις δικαιοσύνη κυρίως μέ τὴν τρίτη, τὴν ἔννοια τῆς δικαιοσύνης.

• Ὅταν κάποιος δέν μπορῆ νὰ βρῆ τὴ δικαίωσι, τὴν ἀθώωσι, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς νομικῆς δικαιοσύνης, δέν μένει, παρά νὰ τὴν ἀναζητήσῃ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς χάριτος.

ἀληθινὸ Ἰησοῦ Χριστό. Βρῆκε τὸν ἀποστολικὸ δρόμο. Βρῆκε τὸ Εὐαγγέλιο. Τὰ βρῆκε ὅλα. Τοῦ χαρίσθηκαν ὅλα.

Σπουδὴ μὴ χάσουμε τὸ λεπτό!

Αὐτὸ τὸ λεπτό εἶναι ἀνεπανάληπτο. Μὲ αὐτὸ μπορούμε νὰ ἀγοράσουμε τὸν οὐρανό. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ τελεῦταιο. Μᾶς περιμένει τὸ νῆμα καὶ τὸ μνῆμα.

Ἄν τὸ τελευταῖο λεπτό καὶ κάθε λεπτό εἶναι σπουδὴ Θεοῦ, τότε θὰ κάνομε ὅ,τι λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Σπεύδειν ποιεῖ ὁ πιστὸς πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὡς ὀλίγον λοιπὸν ὑπολειπόμενον χρόνον, καὶ οὐκ ἦν ἐνόν αἰεὶ ταύτης ἀπολαῦσαι τῆς διδασκαλίας*» (Ε.Π.Ε. 13, 664).

• Τὸ τελευταῖο λεπτό πλησιάζει. Δέν

εἶναι δυνατόν πάντοτε νὰ ἀκοῦμε τὴ διδασκαλία αὐτὴ, δέν θὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία.

• Φεύγουμε, ἤγγικεν ἡ ὥρα. «Ἦγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», ἀκοῦμε στό Εὐαγγέλιο.

• Καὶ ἐπομένως δέν ἔχουμε καιρό. Τὸ τώρα, τὸ «*νῦν*» εἶναι δικό μας. «*Τοῦτο εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἦδη ἡμᾶς ἐξ ὑπνου ἐγερθῆναι*» (Ρωμ. ιγ΄ 11). Κι αὐτὸ τὸ Παύλειο καὶ τὸ Χρυσοστομικό ἄς τὸ κλεισοῦμε, ὅπως ἀρχίσαμε, μέ μιὰ μαντινάδα:

«*Ν' ἀγαπᾶς, νὰ χαίρεσαι,
νὰ πεθυμᾶς, νὰ ἐλπίζεις...
Πολύ μικρὴ εἶν' ἡ ζωὴ
καὶ μὴ τὴ χαρμιζεῖς.*»

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

• Ὁ δρόμος τῆς νομικῆς δικαιοσύνης γιά τούς Ἰουδαίους ἦταν γεμάτος συντρίμια. Σκόνταψαν ὅσοι νόμιζαν, ὅτι θά σωθοῦν διά τοῦ νόμου, δηλαδή, διά τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, διά τῶν ἔργων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Εἰ οἱ ἐν νόμῳ ζῶντες οὐ μόνον οὐκ ἔφυγον κόλασιν, ἀλλά καί πλέον ἐβαρύνθησαν, πῶς ἐστι χωρίς νόμου μή μόνον τιμωρίαν φυγεῖν, ἀλλά καί δικαιωθῆναι;*» (Ε.Π.Ε.16β, 514). Μετάφρασις: Ἄν ὅσοι ζοῦσαν κάτω ἀπό τίς ἐντολές τοῦ νόμου ὄχι μόνο δέν ἀπέφυγαν τήν τιμωρία, ἀλλά καί ὑπέφεραν περισσότερο, πῶς εἶναι δυνατό χωρίς νόμο ὄχι μόνο ν' ἀποφύγη κανεῖς τήν τιμωρία, ἀλλά καί νά δικαιωθῆ;

• Πῶς; Ὑπάρχει τρόπος. Ἡ μάλλον φανερώθηκε, ἀποκαλύφθηκε ὁ τρόπος, πού ὁ ἀμαρτωλός, ὁ παραβάτης τοῦ νόμου, ὄχι μόνο δέν τιμωρεῖται, ἀλλά καί δικαιώνεται καί σώζεται καί γίνεται κληρονόμος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ! Ποιός; Εἶναι «*ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ*» ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. «*Νυνί χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται, μαρτυρουμένη ὑπό τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν*» (Ρωμ. γ' 21).

• Τό ἀκατόρθωτο γίνεται κατορθωτό.

• Τό ἀδύνατο, δυνατό.

• Ὁ ἄβρατος δρόμος πρός τόν οὐρανό, γίνεται βατός.

«*Χωρίς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται*».

Φανερώθηκε ἡ δικαιοσύνη

Φανερώθηκε. Αὐτό σημαίνει δύο σημαντικές ἀλήθειες. Ἡ μία μιλάει γιά τό δυνατό τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄλλη γιά τό ἀδύνατο τοῦ ἀνθρώπου.

«*Πεφανέρωται*». Συνήθως φανερώνεται κάτι, πού ὑπάρχει, ἀλλ' εἶναι κρυμμένο. Ὑπῆρχε πάντοτε, «*πρό καταβολῆς κόσμου*», τό σχέδιο τῆς θείας οικονομίας. Ὁ Θεός εἶχε σχεδιάσει τή σωτηρία τοῦ κόσμου διά τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ Του. Γι' αὐτό ὁ Χριστός λέγεται «*προεγνωσμένος πρό καταβολῆς κόσμου*» (Α' Πέτρ. α' 20).

• Στήν ἀρχή τῆς πρός Ἐφεσίους σημειώνεται: «*Εὐλογητός ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ*

Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρό καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καί ἀμώμους» (α' 3-4). Μᾶς διάλεξε ὁ Ἀθάνατος. Μᾶς διάλεξε πρό καταβολῆς κόσμου.

• Προτοῦ νά δημιουργηθῆ ὁ κόσμος καί ὁ ἄνθρωπος, τότε πού μόνο ὁ Θεός ἐν Τριάδι ὑπῆρχε, σχεδίασε τήν ἀπολύτρωσί μας! Αὐτό εἶναι ἀνέκφραστο μυστήριο. Πρόκειται γιά τήν ἄρρητη δωρεά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Γιά νά τό νοήσουμε κάπως, ἄς ἐπιτραπῆ τό παράδειγμα: Ἕνας γιατρός κατασκευάζει φάρμακο γιά μιά ἀρρώστια, πού δέν ἔχει ἀκόμα ἐμφανισθῆ, ἀλλά θά ἐμφανισθῆ: γιά κάποιο ἀρρωστο, πού δέν ἔχει ἀκόμα ἀρρωστήσει, ἀλλά θά ἀρρωστήσῃ: φάρμακο γιά μέλλοντα ἄνθρωπο, γιά μέλλουσα πτώσι του, γιά μέλλουσα θεραπεία του...

Προτοῦ νά δημιουργηθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Θεός σχεδίασε τό σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας, τό φάρμακο γιά τή θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου, γιά τήν πτώσι, πρὶν ἀπό τήν πτώσι, γιά τόν ἄνθρωπο, προτοῦ νά δημιουργηθῆ! Σχέδιο ἀπολυτρώσεως πρό καταβολῆς κόσμου.

• Ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ σχεδίου τῆς ἐνσάρκου οικονομίας ἔγινε βεβαίως σέ κάποια χρονική στιγμή, ἀλλά τό σχέδιο εἶναι προαιώνιο. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὡς κληρονομία τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἐτοιμασμένη «*πρό καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. κε' 34).

• Τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ, τό μυστήριο τῆς σωτηρίας ἦταν κρυμμένο, ἄγνωστο καί σ' αὐτούς τούς ἀγγέλους. Φανερώθηκε ὅταν ἦρθε ὁ Χριστός στόν κόσμο. Εἶναι τό «*μυστήριον χρόνις αἰωνίοις σεσιγημένον, φανερωθέν δέ νῦν*» (Ρωμ. ιστ' 25).

• «*Πεφανέρωται*». Ἀποκαλύφθηκε. Ἡ σωτηρία δέν εἶναι ὑπόθεσις ἀνθρωπίνης δυνατότητας. Δέν ἀνακαλύπτεται, ἀλλά ἀποκαλύπτεται.

Τό φάρμακο γιά τή θεραπεία ἀπό τήν ἁμαρτία δέν τό εὔρισχαν μόνοι οἱ ἄνθρωποι. Οὔτε μέσα ἀπό τό νόμο, πού ὁ Θεός εἶχε δώσει. Τό φάρμακο ἀποκαλύφθηκε καί χαρίσθηκε στούς ἀνθρώπους. Εἶναι τό Αἶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Φανερώθηκε ο τρόπος, πού διάλεξε ο Θεός για τή δικαίωσι του ανθρώπου. Ένας τρόπος, πού στοίχισε στον Υίο Του. Για να φανερωθή αυτός ο τρόπος τής δικαιοσύης, όπως τον βλέπουμε κυρίως στο Σταυρό του Ίησού Χριστού, **συνεργάστηκαν** ή αγάπη του Θεού, ή σοφία του Θεού και ή δύναμις του Θεού.

Η δικαίωσις, ή απολύτρωσις εν Χριστώ, δέν είναι άσχετη μέ τό νόμο, μέ τήν Παλαιά Διαθήκη. «*Μαρτυρουμένη (ή δικαιοσύνη) υπό του νόμου και των προφητών*». Ο τρόπος τής σωτηρίας του ανθρώπου δέν υπήρξε καινοτομία. Υπήρξε κοινοτομία!

- Στά μάτια των ανθρώπων ήταν «καινόν και παράδοξον θαύμα».

- Στά μάτια του Θεού, πού έχει προδιαγράφει τήν ιστορία του ανθρώπου σ' όλες τίς φάσεις της, δέν ήταν κάτι τό νέο. Ήταν τό παλαιό και κρυπτόμενο, πού έγινε φανερούμενο και νέο.

Ο νόμος διαφημίζει, τρόπον τινά, τό Εὐαγγέλιο. Ένας διαφημιστής παρουσιάζει ένα φάρμακο μέ πρωτοφανή λόγια και έντυπωσιακές εικόνες, άλλ' ό ίδιος δέν κατέχει τό φάρμακο. Ο νόμος τής Παλαιάς προετοιμάζει τό λαό για τό Εὐαγγέλιο του Ίησού Χριστού, διαφημίζει τό μοναδικό φάρμακο τής σωτηρίας, τόν Ίησού, τό Μεσσία, αλλά δέν διαθέτει τό φάρμακο.

- Για να κάνουμε ακόμη σαφέστερη τήν άποστολή του νόμου, ως πρός τή φανέρωσι του μυστηρίου του Χριστού, άς αναφέρουμε ένα ακόμη παράδειγμα:

Μιά πινακίδα σε ένθικό δρόμο βοηθάει στό να φτάση ό ταξιδιώτης στόν τόπο, πού αναζητεί. Άλλ' ή πινακίδα δέν είναι ό ζητούμενος τόπος. Δέν σταματά ό ταξιδιώτης στην πινακίδα. Χαιρείται, πού τήν βρήκε, αλλά προχωρεί, μέχρι να φτάση εκεί πού ποθεϊ.

Ο νόμος τής Παλαιάς είναι ή πινακίδα, ό όδοδείκτης, πού δείχνει τήν πορεία για τή μεγάλη αναζήτησι, για τόν Χριστό και τή σωτηρία. Χαιρόμεθα για τήν πινακίδα, για τό νόμο, ευχαριστούμε τόν Θεό, πού τόν έδωσε, αλλά δέν παραμένουμε στό νόμο. Προχωρούμε για τή σωτηρία.

Γιά όλους ή δικαίωσις

Η δικαιοσύνη του Θεού, δηλαδή, ή δικαίωσις, ή λύτρωσις, προσφέρεται σε όλους τούς ανθρώπους, όχι, άν έχουν τό νόμο, άλλ' άν έχουν τήν πίστι στον Ίησού Χριστό· στό Πρόσωπο, πού και ό νόμος μάς προετοίμασε να υποδεχθούμε. «*Δικαιοσύνη Θεού διά πίστεως Ίησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τούς πιστεύοντας*· ου γάρ έστι διαστολή» (Ρωμ. γ' 22).

- Η δικαίωσις, ή απολύτρωσις, είναι κυρίως δώρο του Θεού. Αυτό δέν σημαίνει, ότι κανείς άλλο δέν εισφέρει.

Τή μεγάλη εισφορά στή συνεργασία τής σωτηρίας τήν καταβάλλει ό Θεός τής αγάπης. Άλλ' υπάρχει και ή εισφορά των προφητών, πού δάνεισαν τό στόμα τους, για να έτοιμάσουν τό δρόμο τής σωτηρίας.

Εισφέρει και κάθε άνθρωπος, άφου προκειμένου να σωθή, όφείλει να δώση τήν όλόθερμη πίστι του. «*Δικαιοσύνη δε Θεού διά πίστεως Ίησού Χριστού*».

Η δικαίωσις, είναι δώρο του Θεού. Δέν αποκλείει κανέναν. Είναι ή αγάπη του Θεού χωρίς σύνορα. Ο Χριστός ήρθε «*πάντας ανθρώπους θέλων σωθηναι*» (Α' Τιμ. β' 4). Γι' αυτό τονίζει ό άπ. Παύλος: «*Δικαιοσύνη δε Θεού διά πίστεως Ίησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τούς πιστεύοντας*». Πρωτοποριακό, ιδίως για τήν εποχή του, τό μήνυμα. Ήταν εποχή καθαρά ρατσιστική.

- Οι Έλληνες είχαν ύψώσει τείχος έγωισμού· διέκριναν έαυτούς πολιτιστικά από τούς άλλους, τούς «βαρβάρους».

- Οι Ιουδαίοι είχαν ύψώσει τείχος θρησκευτικής υπερηφανείας· διέκριναν έαυτούς από τούς άλλους, τούς «ένθνικούς», τούς «βεβήλους και άσεβείς».

Σέ μία τέτοια εποχή έρχεται ό Παύλος στην καρδιά των ένθων, στην πρωτεύουσα του Ρωμαϊκού κράτους, στή Ρώμη, να ύψωση τήν πιό επαναστατική και ευλογημένη σημαία· τή σημαία τής ισότητας όλων των ανθρώπων, τής ένότητας του σύμπαντος κόσμου, τής καθολικότητας τής αγάπης, τής οικουμενικότητας τής νέας πίστεως, του Ίσου δικαίωματος για λύτρωσι και απολύτρωσι.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κατενώπιον τοῦ Θεοῦ

Ο ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου βλέπει τὴν ἀναξιότητά του καὶ προχωρεῖ μὲ δέος στό χωρο τόν ἅγιο, ἐλπίζοντας πάντοτε στή **χάρι** τοῦ Θεοῦ. Ἀγωνίζεται νά εἶναι **τίμιος** μέ τόν ἑαυτό του, τίμιος μέ τόν Θεό, τίμιος καί μέ τούς ἀνθρώπους. Δέν θέλει νά ἔχη ἴχνος ἀτομισμοῦ καί **ἀντιποιήσεως** θεϊκοῦ ἔργου.

Ὁ χωρος βέβαια τῆς **θρησκείας** (κατ' ἐπέκτασι καί τῆς Ἐκκλησίας) εἶναι δυστυχῶς ὁ προσφορώτερος γιά **ἐκμετάλλευσι**. Τό σάπιο φρούτο, πού λέγεται **ἀπάτη**, κατ' ἐξοχὴν συναντᾶται στόν θρησκευτικό περίγυρο. Καί εἶναι τόσο δυνατό τό θρησκευτικό συναίσθημα στόν ἄνθρωπο καί τόση ἡ ἄδυναμία του μπροστά στόν πόνο, ὥστε εἰδικά σέ ὠρισμένες στιγμές τῆς ζωῆς τους οἱ ἄνθρωποι παραδίνονται «*ἄνευ ὄρων*», «*τυφλοῖς ὄμασι*», στόν ὅποιοιδήποτε **ἀγῶρτη**, πού παριστάνει τόν θρησκευτικό λειτουργό!

- Ἄλλο ὅμως διακονία, ἄλλο κατηλεία.
- Ἄλλο λειτουργία, ἄλλο ἐκμετάλλευσις.
- Ἄλλο ἀγάπη, ἄλλο ἀπάτη.

Ἄντιμετώπισε φαινόμενα θρησκειακοκατηλείας ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Κόρινθο, ἐκεῖ ὅπου καί τά περισσότερα προβλήματα. Εἶχαν ἦδη ἐμφανισθῆ οἱ **ψευδάδελφοι**, οἱ θρησκειακόκατηλοι, πού μέ ἐντυπωσιακά λόγια καί πομπώδεις ὑποσχέσεις ἐπιχειροῦσαν νά παρασύρουν τούς χριστιανούς καί ν' ἀπομονώσουν τόν Παῦλο. Γι' αὐτό ἀναγκάζεται ὁ Ἀπόστολος νά ἐντοπίσῃ τὴν τεράστια διαφορά ἀνάμεσα στούς ἀνιδιοτελεῖς καί στούς ἐκμεταλλευτές τοῦ ἔργου μέσα στήν Ἐκκλησία: «Οὐκ ἔσμεν ὡς οἱ λοιποὶ κατηλεύοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡς ἐξ εἰλικρινείας, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ κατενώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν» (Β' Κορ. β' 17). Δηλαδή: «*Δέν εἴμαστε σάν τούς ἄλλους, πού ἐμπορεῦνται τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά σάν εἰλικρινεῖς, σάν ἀπεσταλμένοι ἀπό τόν Θεό κηρύττουμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τόν Χριστό*».

● Κανένας δέν εἶναι ἄξιος ν' ἀνήκῃ στήν ομάδα τῶν **διακόνων** τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ὅσοι ταπεινοὶ καί πιστοὶ λειτουργοὶ τρέμουν μπροστά στό θυσιαστήριο καί πρό τοῦ ἄμβωνος, εἶναι τουλάχιστον **εἰλικρινεῖς**. Δέν ἀποτελεῖ δέ κατάκρισις, ὅπως βλέπουμε καί στό παράδειγμα τοῦ Παύλου, ἂν καυτηριάξουν, γεικῶς καί ἀνωνύμως, ἄλλους, πού κατηλεύονται τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

● Ὅταν πρόκηται γιά **ἐκμετάλλευσι** θεῶν πραγμάτων, ὄχι ἀπλῶς δέν πρέπει νά σιωπᾶμε, δῆθεν γιά νά μὴ γίνουμε **ιεροκατήγοροι**, ἀλλά πρέπει νά μιλάμε καί νά καταγγέλλουμε τὴν **ἀπάτη**.

Τό **φραγγέλιο** ὁ Κύριος τό πήρε στήν περίπτωσι τῆς θεομπαιξίας, τῆς κατηλείας, τῆς **ἐμπορευματοποιήσεως** τῆς θρησκείας, τοῦ θρησκευτικοῦ καί παραθρησκευτικοῦ ἐμπορίου (Ἰωάν. β' 16). Ὁ Παῦλος δέν διαπομπεύει ἁμαρτωλοῦς. Ἄλλ' ὑπερασπίζεται μέ πάθος τὴν **γνησιότητα** τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν **ὕγιαίνουσα** διδασκαλία, τὴν **κανονικότητα** τῆς ἀποστολῆς.

● Δέν πρόκειται γιά ζημιὰ, πού γίνεται σ' αὐτόν προσωπικά. Πρόκειται γιά **νόθευσι** τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος. Πρόκειται γιά ψυχῶν ἀπώλεια.

- Γιά τό τί εἶναι ἡ κοροϊδεῖα τῶν θεῶν ἢ καί ἡ **κατηλεία**, γιά τὴν ὁποία μιλάει

ὁ Παῦλος (Β΄ Κορ. β΄ 17), ἃς ἀκούσουμε καί τόν ἱερό Χρυσόστομο: «Τοῦτό ἐστι κατηλεῦσαι, ὅταν τις νοθεύῃ τόν οἶνον, ὅταν τις χρημάτων πωλῇ, ὅπερ δωρεάν ἔδει δοῦναι. Ἐνταῦθα γάρ καί εἰς χρήματα αὐτούς σκώπτειν μοι δοκεῖ, καί ὅπερ αἰνίττεσθαι πάλιν, οἶον, ὅτι τὰ αὐτῶν ἀναμιγνύουσι τοῖς θείοις» (Ε.Π.Ε. 19,162). Μετάφρασις: Αὐτό σημαίνει κατηλεία, ὅταν κάποιος νοθεύῃ τό κρασί, ὅταν κάποιος πουλᾷ μέ χρήματα ἐκεῖνο πού ἔπρεπε νά τό δώσῃ δωρεάν. Ἐδῶ λοιπόν, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐλέγχει ὄσους παίρνουν χρήματα. Καί ὑπαινίσσεται, ὅτι ἀνακατεῦν τῖς κατηλείς τους μέ τά θεῖα.

● Τήν κατηλεία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τήν **θηρησκευτική ἀγυρτεία**, τήν συναντᾶμε ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἦδη ὁ προφήτης Ἡσαΐας καυτηριάζει τοὺς κατηλούς. Χαρακτηριστικά τους:

● Ἡ **νόθευσις** τοῦ θεϊκοῦ λόγου. Ἀνακατεῦν ἀλήθεια μέ ψέματα, θεϊκά μέ σατανικά στοιχεῖα, θαύματα μέ μαγικά, σοβαρά μέ γελοῖα.

● Ἡ **ἐκμετάλλευσις** διά τοῦ χρηματισμοῦ. Πουλᾶνε Θεό καί εἰσπράττουν ἀργύρια. Πουλᾶνε Χριστό καί μιμοῦνται τόν Ἰουδα. Πουλᾶνε τή χάρι τῶν μυστηρίων καί πλουτίζουν.

Ἡ κατηλεία ὀργιάζει στό θρησκευτικό χῶρο μέ τῖς ποικίλες μορφές **Σιμωνίας** (Πράξ. ἡ΄ 20). Ἄς ἀκούσουμε τί λέει ὁ προφήτης πολλοὺς αἰῶνες πρό Χριστοῦ: «**Τό ἀργύριον ὑμῶν ἀδόκιμον· οἱ κἀπηλοὶ σου μίσγουσι τόν οἶνον ὑδάτι· οἱ ἀρχόντες σου ἀπειθοῦσι, κοινωνοὶ κλεπτῶν, ἀγαπῶντες δῶρα, διώκοντες ἀνταπόδομα, ὀρφανοῖς οὐ κρίνοντες καί κρίσιν χηρῶν οὐ προσέχοντες**» (Ἠσ. α΄ 22-23).

Σέ ἀντίθεσι μέ τοὺς θρησκευτικοκατηλούς, οἱ εἰλικρινεῖς καί **ἀνιδιοτελεῖς** καί ἀληθινοὶ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦν τόν Παῦλο: «Ἐκ Θεοῦ **κατενώπιον** τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν» (Β΄ Κορ. γ΄ 17).

● **Πηγή** τοῦ κηρύγματος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός. «**Ἐκ Θεοῦ**». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὐκ ἀπατώντες ὑμᾶς, φησίν, οὕτω κηρύττομεν, οἶον ὡς χαριζόμενοι ὑμῖν, ἢ παρ' ἐαυτῶν τι εἰσφέροντες καί ἀναμιγνύντες, ἀλλ' ὡς ἐκ Θεοῦ*»· τουτέστιν, οὐ λέγομεν ὅτι οἴκοθεν τι χαριζόμεθα, ἀλλ' ὅτι πάντα ὁ Θεός ἔδωκε. Τοῦτο γάρ ἐστι τό, «ἐκ Θεοῦ»» (Ε.Π.Ε. 19,162). Μετάφρασις: Δέν κηρύττομε, λέγει, ἐξαπατώντας σας, δηλαδή, χαριζόμενοι ἢ προσφέροντάς σας κάτι ἀπό τόν ἑαυτό μας καί ἀνακατεῦντας τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Κηρύττομε αὐτά πού προέρχονται ἀπό τόν Θεό. Δέν προσφέρουμε κάτι δικό μας, ἀλλ' ὅσα ἔδωσε ὁ Θεός. Αὐτό σημαίνει τό «ἐκ Θεοῦ».

● **Δύναμις** τοῦ κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ παντοδύναμος Χριστός.

● **Ἐγγύησις** γιά τή σωστή στάσι τῶν ἀγίων εἶναι τό «**κατενώπιον τοῦ Θεοῦ**».

Ἄς πρᾶττομε, τό πρᾶττομε μπροστά στόν Θεό. Μᾶς βλέπει ὁ παντεπόπτης Θεός. Μᾶς ἀκούει ὁ Θεός. Μᾶς παρακολουθεῖ ὁ Θεός. Πῶς μπορούμε νά κάνουμε κάτι πονηρό, κάποια νόθευσι, κάποια κατηλεία; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«**Διό τήν ψῆφον τοῦ Θεοῦ πρὸς ὀφθαλμῶν ἔχειν δεῖ, καί πάντα σβέννυται τά δεινά. Οὕτω καί ἐν εὐχαῖς νήφειν δυνάμεθα, ἄν ἐννοήσωμεν τίνι διαλεγόμεθα, ἄν ἀναλογισώμεθα ὅτι θυσίαν προσάγομεν**» (Ε.Π.Ε. 19,164).

Μετάφρασις: Γι' αὐτό ἃς ἔχουμε πάντοτε μπροστά μας τήν ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ, καί τότε ὅλα τά κακά σβήνουν. Ἔτσι μπορούμε καί κατά τῖς προσευχές νά εἴμαστε προσεκτικοί, ἄν σκεφθοῦμε μέ ποιόν συνομιλοῦμε, ἄν ἀναλογιζώμαστε ὅτι προσφέρουμε θυσία.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μέτρο για τὰ ἀμέτρητα

Β' Κορ. 1' 12-15

Κανόνες καί σύγκρισις (στ. 12)

Ἔϊναι ἀπαράδεκτο, νά ἔχουμε κριτήριο τούς ἄλλους, ὅταν μάλιστα ζοῦν γιά τήν αὐτοδιαφήμισι καί τήν ἀλληλοκολακεία. «Δόξαν παρ' ἀλλήλων λαμβάνουσι» (Ἰωάν. ε' 44). Μεγάλος πειρασμός γιά τόν γνήσιο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἡ σύγκρισις μέ τούς ἄλλους.

● Κάποτε τοῦ τό λένε καθαρά καί αὐτοί οἱ ἄλλοι, οἱ καυχώμενοι γιά τόν ἑαυτό τους, οἱ αὐτοπροβαλλόμενοι, οἱ ἐπιδειξίεις, οἱ ἐκμεταλλευτές:

— *Ἐσύ τί θέλεις νά παραστήσης; Ὅτι δέν εἶσαι σάν κι ἐμᾶς; Ὅτι εἶσαι κάτι ἄλλο; Γιατί ἀποτελεῖς ἐξάρσει; Αὐτό δέν εἶναι ἐγωισμός;*

● Κάποτε τοῦ λέει καλοπροαίρετα καί ὁ κ ὀ σ μ ο ς :

— *Γιατί δέν βλέπεις τί κάνουν οἱ ἄλλοι; Προσαρμόσου λιγάκι, γιά νά μπορέσης νά κάνης τό ἔργο σου. Βάλε λίγο νερό στό κρασί σου.*

● Κι ἄλλοτε ἀπό μέσα ἔρχεται ὁ πειρασμός :

— *Μήπως δέν εἶμαι ἐγώ σωστός, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄλλοι συμπεριφέρονται ἔτσι, ἐνεργοῦν ἔτσι; Μήπως τό παρακάνω;*

Προσοχή! Νά μή θελήσουμε, λέει ὁ Παῦλος νά πάρουμε γιά τό ἔργο μας ἔγκρισι ἀπό τόν ναρκισσισμό (θαυμασμό τοῦ ἑαυτοῦ μας), ἀπό τό συσχηματισμό καί ἀπ' τήν προσαρμωστικότητα. Αὐτό θά εἶναι τόλμη, θράσος, ἀλλοίωσις.

Οἱ ἄλλοι ἄς κάνουν τή δουλειά τους. Κι ἐμεῖς τή δική μας. Ἄν ἡ ἐργασία κάποιου ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ εἶναι εὐλογημένη, ὄχι μόνο δέν φθοῦνουμε, ἀλλά καί τήν μιμούμεθα. Ἄν ὅμως οἱ ἄλλοι δουλεύουν γιά νά αὐτοσυσταίνωνται, δέν τούς ἀκολουθοῦμε. Ἄνόητοι δέν θά γίνουμε. «Αὐτοί ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτούς μετροῦντες καί συγκρίνοντες ἑαυτούς ἑαυτοῖς οὐ συνιοῦσι» (στ. 12).

● Ζυγαριά γιά τή γνησιότητα καί τήν ἀποδοχή τοῦ ἔργου μας δέν εἶναι ἡ γνώμη τοῦ κόσμου, οἱ ἐνέργειες τῶν πολλῶν κληρικῶν, ἢ ὁ προσωπικός μας ἐγωισμός.

Ἐπάρχει ζυγαριά γιά τό ζύγισμα τῆς διακονίας μας: *Τί θέλει ὁ Θεός!*

Ἐπάρχει κανόνας σταθερός, πού ἀκολουθοῦμε χωρίς νά βλέπουμε οὔτε δεξιά οὔτε ἀριστερά: *Ἡ σταυρώσιμη πορεία.*

Ἐπάρχει μέτρο, πού δείχνει πού πηγαίνουμε καί μέχρι πού πρέπει νά πηγαίνουμε. Ὁ λόγος τοῦ ἀπόστολου Παύλου στόν ἐπόμενο στίχο γιά μέτρο καί ἀμετρία εἶναι ἀπό τούς πύθασικούς γιά τή διακονία τῆς Ἐκκλησίας: «Ἡμεῖς δέ οὐχί εἰς τὰ ἀμέτρα καυχώμεθα, ἀλλά κατὰ τό μέτρον τοῦ κανόνος οὗ ἐμέρισεν ἡμῖν ὁ Θεός, μέτρον ἐφικέσθαι ἄχρι καί ὑμῶν» (στ. 13). Στήν ἀπλοελληνική: *«Ἐμεῖς ὅμως δέ θά καυχηθῶμε πέρα ἀπ' τό μέτρο, ἀλλά κατὰ τό μέτρο τῆς δικαιοδοσίας, πού μᾶς ὄρισε ὁ Θεός, μέτρο γιά νά φτάσουμε καί σέ σᾶς».*

● Ὅλοι δουλεύουμε μέ μέτρο. Τά ἠθικῶς ἀδιάφορα πράγματα ἡ ἀμετρία τὰ καθιστᾶ ἁμαρτία, ὅπως π.χ. τό κρασί. Ἄλλά καί στά ἐπιβεβλημένα καθήκοντα ἡ ἀμετρία, ἡ πέραν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἐντολῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐπικίνδυνη στό νά γλιστρήσουμε στήν οἴησι ἢ στό νά ἀποτύχουμε.

Μέτρο κλήσεως (στ. 13)

● Ἐπάρχει τό τέλειο μέτρο. Εἶναι ὁ Χριστός. Μέ τό πρόσωπό Του συγκρίνουμε τή ζωή μας, καί τότε βλέπουμε τίς ἀτέλειές μας καί προσγειωνόμαστε. Κάποτε εἶθε νά καταντήσουμε «οἱ πάντες εἰς μέτρον ἠλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 13).

● Ἐπάρχει τό μέτρο τῶν ἁγίων. Δέν μπορούμε πάντοτε νά τό φτάσουμε, εἴτε γιατί δέν εἶμαστε καλεσμένοι γιά τή δική τους διακονία,

είτε γιατί είμαστε μικροί και αδύνατοι. Σ' αυτή την περίπτωση ισχύει το «*ἀξιοθαύμαστοι, ἀλλ' ὄχι ἀξιολύμπιοι*», ιδίως σέ υπερβατικές ἐνεργειές τους, πού δέν εἶναι ὑποχρεωτικές γιά ὄλους.

• Ὑπάρχει καί τό προσωπικό μέτρο. Εἶναι ὁ εἰδικός ρόλος, πού μᾶς ἔχει ἀναθέσει ὁ Θεός. Εἶναι ἡ εἰδική ἀποστολή. Καθένας ἐνεργεῖ «κατά τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 7). Ὑστερα ἀπ' αὐτά πιθανόν νά κατανοοῦμε καλύτερα τό: «*Ἥμεῖς δέ οὐκί εἰς τά ἄμετρα καυχώμεθα, ἀλλά κατά τό μέτρον τοῦ κανόνος οὗ ἐμέρισεν ἡμῖν ὁ Θεός, μέτρον ἐφικέσθαι ἄχρι καί ὑμῶν*» (στ. 13).

Δέν εἶναι ἀνταγωνιστικός ὁ ρόλος μας στήν Ἐκκλησία, δηλαδή, τό ποιός θά κάνη περισσότερα, τό ποιός θά πάη σέ μακρύτερη ἱεραποστολή, τό ποιός θά γράψη τά περισσότερα, τό ποιός θά κτίση καλύτερα, τό ποιός θ' ἀποκτήση περισσότερα πνευματικά τέκνα, τό ποιός θά ἐπαινεθῆ ἀπό τή διοίκηση, τό ποιός θ' ἀναρριχηθῆ σέ ὑψηλές θέσεις. Ὅλα αὐτά εἶναι ἀνθρώπινα μέτρα, μικρά, πού τά ξεπερνᾶ κι ἕνας νᾶνος.

Ἐμεῖς λειτουργοῦμε ὅπως λέει ὁ Παῦλος καί ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἥμεῖς εἴτινα καί μέγала εἰργασάμεθα, ἐπί τόν Θεόν ἅπαντα ἀναφέροντες καί ἀλλήλοις ἑαυτούς παραβάλλομεν... Οὐ τοιμῶμεν συγκρίναι ἑαυτούς ἐκείνοις τοῖς πρός ἀλλήλους ἀμιλλωμένοις καί μέγала κομπάζουσι, καί μή συνοῦσι, τουτέστι, μή αἰσθανομένοις πῶς εἰσι καταγέλαστοι καί ἐπαίροντες*» (Ε.Π.Ε. 19,560-562). Μετάφρασις: Ἐμεῖς ὅμως δέν κάνουμε τίποτα τέτοιο. Ἄλλ' ἄν κάναμε κάτι σπουδαῖο, ἀποδίδουμε τά πάντα στό Θεό καί συγκρινόμαστε μεταξύ μας... Δέν τοιμᾶμε νά συγκρίνουμε τούς ἑαυτούς μας μ' ἐκείνους, πού ἀναπτύσσουν ἀνταγωνισμούς μεταξύ τους καί μιλᾶνε ἐγωιστικά καί δέν σκέπτονται, δηλαδή, δέν νιώθουν πόσο γελοῖο γίνονται μέ τόν τόσο ἐγωισμό τους καί μέ τήν ἀλαζονεία, πού ἐκδηλώνουν στίς σχέσεις μεταξύ τους.

Σύμφωνα μέ τό μέτρο, μέ τήν κλῆσι, μέ τήν ἀποστολή, μέ τήν ἐσωτερική μαρτυρία ἐκινεῖτο ὁ Παῦλος. Ἄν φτάσαμε, λέει στους Κορινθίους, μέχρι σέ σᾶς, δέν τό κάναμε, γιατί ἔχουμε ἱμπεριαλιστικές ἢ ἐπεκτατικές τάσεις. Θέλουμε βέβαια νά ἐπεκταθῆ παντοῦ τό κράτος τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἔμεῖς ἀρκούμαστε στό μέτρο τοῦ Κυρίου. Φτάσαμε σέ σᾶς, διότι ἔτσι ὤρισε ὁ Κύριος.

Ἐλπίδα ἐπεκτάσεως (στ. 14-15)

Ὁ ὁραματισμός τοῦ Παύλου ἦταν παγ-

κόσμιος. Ἄλλωστε ὁ Θεός γι' αὐτό τόν κάλεσε, «τοῦ βαστάσαι τό ὄνομά Του ἐνώπιον ἐθνῶν καί βασιλέων» (Πράξ. θ' 15). Τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ πρέπει νά φτάση μέ τά πόδια καί τό στόμα, μά πρό παντός μέ τήν καρδιά τοῦ Παύλου σ' ὅλο τόν κόσμο.

Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει, ὅτι ἐνεργοῦσε χωρίς μέτρο, χωρίς πλῆθος σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Τό ραντάρ τοῦ Θεοῦ παρακολουθοῦσε τίς πτήσεις τοῦ Παύλου, ἄν βρισκόνται στή γραμμή, πού τοῦ χάραζε κάθε φορά.

Ἄλλο, λοιπόν, πόθος καί ἱεραποστολική λαχτάρα, καί ἄλλο συγκεκριμένες κινήσεις καί μετακινήσεις.

• Τό πρῶτο ἦταν στήν ἐπιθυμία του.

• Τό ἄλλο ἦταν στή λειτουργία του.

Ὅπου πήγαινε, τόν ἔστειλε ὁ Θεός. Καί τόν ἔστειλε μόνο γιά τό εὐαγγέλιο, γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Σημειώνει αὐτή τήν προσωπική του ἐμπειρία στόν ἐπόμενο στίχο: «*Οὐ γάρ ὡς μὴ ἐφικνούμενοι εἰς ὑμᾶς ὑπερκετινόμεν ἑαυτούς· ἄχρι γάρ καί ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ*» (στ. 14). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Μέ τήν καύχησι δέν ἀπλόνομε πέραν τοῦ δέοντος τούς ἑαυτούς μας, ὅπως θά συνέβαινε ἄν δέν εἴχαμε φτάσει σέ σᾶς. Διότι μέχρι καί σέ σᾶς φτάσαμε γιά τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ*».

• Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐνεργεῖ ὑπέρμετρα. Κάτι τέτοιο θά ἦταν καί ἀσύνητο καί ἐγωιστικό. Ὑπάρχει βέβαια ὁ ὑπέρμετρος ζῆλος, ἀλλά νά τίθεται ὑπό τήν ἔγκρισι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί τῶν πνευματικῶν πατέρων, ὅπως ἔκανε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός.

Ἄλλ' ἄν ὁ ἀνθρώπινο δέν πρέπει νά πορευόμαστε πέρα ἀπό τά μέτρα μας, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπέρμετρος. Καί ὅταν θέλη, δίνει τήν ἐντολή γιά νέα ἱεραποστολική πῆσι, γιά περαιτέρω ἐξάπλωσι τοῦ ἔργου τῆς ἱεραποστολῆς. Διαφορετικά παραμένουμε ἐκεῖ, πού μᾶς ἔταξε ὁ Κύριος, περιμένοντας νέο «*φύλλο πορείας*».

Ἡ ἱεραποστολή μεταβαίνει σέ διάφορους χώρους τῆς γῆς ὄχι γιά νά καλύψη ἄλλους, νά χτίση πάνω στά θεμέλια ἄλλων, ἀλλά γιά νά τάμη νέους δρόμους. Ὑπάρχει τόσος χώρος στή γῆ καί στήν ἀνθρώπινη κοινωνία, ὥστε δέν χρειάζεται νά ὑπεισέρχεται κανείς στό ἔργο τοῦ ἄλλου. Ὅλα αὐτά σημειώνονται στόν ἐπόμενο στίχο: «*Οὐκ εἰς τά ἄμετρα καυχώμενοι ἐν ἀλλοτρίοις κόποις, ἐλπίδα δέ ἔχοντες, αὐξανόμενης τῆς πίστεως ὑμῶν, ἐν ὑμῖν μεγαλυθῆναι κατά τόν κανόνα ἡμῶν εἰς περισσεῖαν*» (στ. 15).

Ἐπίδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Δέν καυχώμαστε πέρα ἀπ' τὸ μέτρο γιά ξένους κόπους. Ἔχουμε δέ τὴν ἐλπίδα, ὅταν αὐξηθῇ ἡ πίστις σας, ἐξ αἰτίας σας (ἐξ αἰτίας τῆς προόδου σας στὴν πίστι) ν' ἀπλωθοῦμε περισσότερο στὴ δικαιοδοσία μας».

● Δέν πορευόμαστε νά οἰκειοποιηθοῦμε τὸ ἔργο τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἀνά τὸν κόσμον διαχρονικά ἱεραποστόλων. Βεβαίως συνεχίζουμε τὸ ἔργο τους. Ἄλλ' ὅς μὴ λησμονοῦμε τοὺς πρωτοπόρους, πού αὐτοὶ κυρίως ἴδρωσαν καὶ κουράστηκαν. Ὅχι μόνο δέν πᾶμε νά καυχηθοῦμε εἰς «ἀλλότριον θεμέλιον» (Ρωμ. 1ε' 20), ἀλλὰ καὶ τιμᾶμε τοὺς πρώτους, πού ἄνοιξαν πηγὰδι χάριτος στὴν ἔρημο, πού ἄνοιξαν δρόμο στὰ σκληρὰ βράχια, πού σαλπάρισαν στὸ ἄγνωστο μέ βάρκα τὴν ἐλπίδα τῆς εὐαγγελικῆς εὐλογίας.

Μιλώντας γιά «ἀλλοτρίους κόπους» ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὑπαινίσσεται τοὺς ψευδαδέλφους, πού κάποτε συναντήθηκαν ἀπλῶς μέ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους ἢ ἔλεγαν ὅτι συναντήθηκαν. Καί ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς διῆθεν γνωριμίας τους μέ τοὺς ἀποστόλους, παρίσταναν, πῶς ἦσαν κι αὐτοὶ ἀπόστολοι!

Ἄν ζοῦσαν σήμερα, θά φωτογραφίζονταν δίπλα ἀπό κάποιο εὐλαβῆ κληρικό καὶ μετὰ θά παρίσταναν τό... διάδοχό του! Κάποιος σεβάσμιος γέροντας τοῦ Ἁγίου Ὁρους προσπαθοῦσε νά κρύβεται. Εἶχε μείνει μακριὰ ὅχι μόνο ἀπ' τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὰ σύγχρονα μέσα. Πολλοὶ ἔτρεχαν νά τὸν συναντήσουν, κι ὅταν μετὰ ἀπό περιπέτειες τὰ κατάφερναν, τὸ μόνο πού ἐπεδίωκαν, ἦταν νά βγάλουν μία φωτογραφία μαζί του! Διαμαρτυρόταν ἐκεῖνος, ἀρνιόταν ὅποιαδήποτε κουβέντα, γιὰ δέν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του σπουδαῖο γιά συμβουλές, ἀλλὰ τό... κακό εἶχε γίνει. Οἱ φωτογραφίες εἶχαν βγῆ. Κι ὅταν ἐκοιμήθη, ἔσπευσαν ἀρκετοὶ νά ἐκδώσουν βιβλιαράκια, φυσικά προβάλλοντας κυρίως τὴν προσωπικὴ σχέση τους μέ τὸ γέροντα!

Ἄλλοι χτίζουν. Κι ἄλλοι φωτογραφίζονται ὡς κτίτορες τοῦ ἔργου! «Ἄλλοι κεκοπάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε» (Ἰωάν. δ' 38).

Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τῶν μὲν ἀποστόλων ὁ ἰδρώς ἦν ἅπας, ἐκεῖνοι δέ ἐκαλλωπίζοντο τοῖς ἐκείνων κόποις. Ἡμεῖς δέ, φησί, διά τῶν ἔργων ταῦτα ἐπεδείξαμεν. Οὐ τοῖν ἐκείνους μιμνήσμεθα, ἀλλ' ἔνθα ἡμῖν μαρτυρεῖ τὰ ἔργα, ταῦτα ἐροῦμεν» (Ε.Π.Ε. 19,564).

Μετὰ φρασῖς: Ἀγωνίστηκαν καὶ κοπίασαν γιά ὅλα οἱ ἀπόστολοι. Κι ἐκεῖνοι καμαρώνουν σάν δικούς τους τοὺς κόπους τῶν ἀποστόλων. Ἐμεῖς ὅμως (λέει ὁ Παῦλος) δεῖξαμε μέ ἔργα αὐτὰ πού λέμε. Δέν θά τοὺς μιμηθοῦμε, λοιπόν, ἀλλὰ θά ποῦμε ἐκεῖνα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουμε μάρτυρες τὰ ἔργα μας.

Ἡ σπουδαῖος βιογράφος τοῦ Παύλου ὦ. Η^{στ} ὠδῶδι (μετάφρασις † Ἰερωνύμου Κοτσῶνη, ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν) σημειώνει: «Μεταξὺ τοῦ θ' καὶ τοῦ ι' κεφαλαίου φαίνεται, ὅτι μεσολαβεῖ κάποιο χρονικὸ διάστημα καὶ κάποιο γεγονός. Γιατί, χωρὶς κανένα φανερό λόγο, ὁ Παῦλος, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ συμφιλιωτικὸ του τόνο ξεπέφτει σ' ἓνα δριμύ φιλιππικό. Μπορεῖ νά ἦλθαν, στὸ μεταξύ, καὶ ἄλλες εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Κόρινθο, ὅτι οἱ ταραχοποιοὶ τῆς Ἐκκλησίας πῆραν ἐνισχύσεις ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, χωρὶς παρ' ὅλα αὐτὰ νά ἔχουν καμμιὰ ἐξουσιοδότησι ἀπ' τὸν Ἰάκωβο ἢ τὸν Πέτρο.

Ἐλεγαν, πῶς ὁ Παῦλος εἶναι ὑπερήφανος, πῶς οἱ Ἐπιστολές του εἶναι γραμμένες μέ θράσος, ἔλεγαν, ὅτι εἶναι μωροφιλόδοξος, ὅτι ὁ ἔρανος του εἶναι μόνο μιά πονηρὴ στρατηγικὴ καὶ μιά ἐξαπάτησις τῆς Ἐκκλησίας.

Κάτω ἀπ' τὸ προσωπεῖο τῆς ἐλληνικῆς εἰρωνείας, κάνει τώρα ὁ Παῦλος τὸν φιλόδοξο, ὅπως τὸν κατηγοροῦσαν. Ἔτσι δίνει ἐξοντωτικὰ κτυπήματα στοὺς ἀντιπάλους του. Τὸν κατηγοροῦν, ὅτι εἶναι φιλόδοξος, ἐγωιστής καὶ φίλαρχος, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ὑπερηφανεύονται γιά τὴν φιλία τους μέ τοὺς μεγάλους τῶν Ἱεροσολύμων, παρουσιάζονται σάν ἄνθρωποι τοῦ Κυρίου, πηγαίνουν ἀπὸ σπίτι σέ σπίτι καὶ κάνουν προσκλήσεις μόνοι τους γιά τὸν ἑαυτό τους...

Μέ πολλή λεπτότητα, ὁ Παῦλος τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Ἀνατολῆς οὔτε μιά φορά δέν τοὺς ἀναφέρει μέ τ' ὄνομά τους. Μεταχειρίζεται τίς λέξεις: «τις», «τινες». Γιά ἐκείνους, πού διῆθεν τοὺς εἶχαν στείλει, δέν λέγει οὔτε λέξι. Μ' ἐξυπνάδα καὶ σεβασμὸ σιωπᾶ, ἔστω κι ἂν πίσω ἀπὸ τίς διαβολές αὐτές φανερώνεται ἡ κατάχρησις μεγάλων ὀνομάτων» («Παῦλος», σελ. 347).

Δ.Γ.Α

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Διάκονοι Καινῆς Διαθήκης

Ἡ Εκκλησία είναι ἡ Καινὴ Διαθήκη. Οἱ χριστιανοὶ εἶναι οἱ μέτοχοι τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ οἱ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας, σ' ὅποιαδήποτε βαθμίδα ἱεραρχίας κι ἂν βρίσκονται, εἶναι «διάκονοι καινῆς διαθήκης» (Β' Κορ. γ' 6). Ὁ πρῶτος διάκονος τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

- **Γιὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεὸς ἔστειλε στὸν πιστό του δούλο, τὸ Μωϋσῆ, τὶς πλάκες τοῦ νόμου. Γιὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη ἔστειλε τὸν Υἱὸ Του, τὸ Μονογενῆ.**

- **Γιὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη δόθηκε ὡς ἐγγύησις ἡ περιτομή. Γιὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη δόθηκε ὡς ἐγγύησις τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. «Κρείττονος διαθήκης γέγονε ἕγγυος Ἰησοῦς» (Ἐβρ. ζ' 22). Ἡ Καινὴ Διαθήκη δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ὑπόσχεσις, οὔτε ἀπλῶς ἓνα συμβόλαιον. Εἶναι μία πραγματικότητα. Ὅσοι δέχονται τὸ Χριστὸ γιὰ Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ καὶ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναγέννησί τους, αὐτοὶ σὺν υπογράφοι τῆς διαθήκης καὶ γίνονται ἀπὸ τώρα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου.**

- **Τὴν ὑπογραφή Του ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη τὴ θέτει μὲ τὸ πανάγιο αἷμα Του, προσφορά τῆς ἀπειρου ἀγάπης Του. Μεταγγίζοντας τὸ αἷμα Του στοὺς ἀνθρώπους, τονίζει: «Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Ματθ. κστ' 28).**

- **Τὴν ὑπογραφή του ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν ἀποδοχή τῆς Καινῆς Διαθήκης τὴν θέτει μὲ τὴν ὁμολογιακὴ του πίστι.**

Εἶναι ἡ ὑψίστη τιμὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπονὰ γίνεται κοινωνὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης, κοινωνὸς τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ παπὰ - ναυαγός... σωτήρας!

Ἦ ὅσα ἀκούσαμε γιὰ τὴν τραγωδία στοῦ πλοῦ «Norman Atlantic», τὶς ἡμέρες τῆς Πρωτοχρονιάς. Καιγόταν τὸ σκάφος στὰ ἀνοικτὰ τῆς Ἀδριατικῆς πάνω ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ἀνάμεσα σὲ Ἰταλικές καὶ Ἀλβανικὲς ἀκτές. Ἡ κακοκαιρία, ἡ θαλασσοταραχὴ, οἱ ἰσχυροὶ ἄνεμοι δὲν ἐπέτρεπαν γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα νὰ πλησιάσουν σωστικὰ πλοῖα καὶ ἀεροσκάφη (ἑλικόπτε-ρα κ.λπ.).

- **Ἡ ἀγωνία μεγάλη. Οἱ δὲ κίνδυνοι πολλοί. Τρία μερόνυχτα τὸ φλεγόμενο σκάφος ἦταν ἀκυβέρνητο. Τὸ ὅλο δράμα τὸ ἐπιδείνωσε ἡ ἀσυνεννοησία τῶν ἀρμοδίων, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπιβατῶν, ὡς πρὸς τοὺς ἀγνοουμένους, ὡς πρὸς τοὺς νεκρούς. Στὸ μεταξύ οἱ συγγενεῖς ὄλων τῶν ἀγνοουμένων ζοῦν ἀπίστευτη τραγωδία. Ἱστορίες συγκινητικὲς ἐκτυλίχθησαν στοῦ τρίτου μεροῦ τοῦ τραγικοῦ ναυαγίου. Καὶ ἐξακολουθοῦν.**

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομὴ:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγὲς καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Αξίζει εδώ να μεταφέρουμε μία ιστορία ενός **ήρωα Ὁρθοδόξου Ἱερέως**, πού θυσιάστηκε για νά σωθοῦν ἄλλοι. Πρόκειται για τό **Γεωργιανό ἱερέα π. Ἡλία Καρτοζία**.

Ἡ πράξις του θυμίζει τήν πράξι τοῦ ἄλλου ἐκείνου Ἑλλήνος Ἱερέως, τοῦ π. Κωνσταντίνου ἀπό τήν Κάντζα-Ἀττικῆς, πού θυσιάστηκε στό ναυάγιο τοῦ «**Σάμινα**» ἐξω ἀπό τήν Πάρο τό 2000. Παραχωροῦσε συνεχῶς τή θέσι του, λέγοντας, ὅτι ἕνας ἱερέας πρέπει νά ἐγκαταλείψῃ τελευταῖος τό πλοῖο. Τελικά πνίγηκε - θυσιάστηκε.

• Για τό **νέο ἥρωα ἱερέα** ἐξιτορεῖ ὁ ἐπιζήσας συμπατριώτης του Γεωργιανός Iaceli:

«Πῆρα τό γυιό μου στούς ὦμους καί ἄρχισα νά τρέχω. Ὑπῆρξαν στιγμές, πού φοβόμουν, ὅτι δέν θά τά καταφέρναμε. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἡλίας μέ καθυσύχαζε καί μοῦ ἔλεγε πάνω ἀπ' ὅλα νά σκέφτωμαι τό Θεό. Ἐτσι μοῦ ἔδωσε δύναμι.

Ἦταν πάντα κοντά μας καί μᾶς ἔδειχνε τό δρόμο, πού ἔπρεπε νά ἀκολουθήσουμε. Φτάσαμε στό σημείο νά ἐπιβιβαστοῦμε στή σωσίβιο λέμβο. Μοῦ ἔλεγε: «Σκεφτήτε τό Θεό. Ὁ Θεός βοηθᾷ». Τελικά δέν ἀνέβηκε στό σκάφος. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του, εἶδε πίσω του μία γυναῖκα μέ ἕνα μικρό κορίτσι, νομίζω ὅτι ἦταν Ἑλληνίδες, καί ἔδωσε τή θέσι του, λέγοντάς τους νά πᾶνε αὐτές μπροστά...

Κουβαλοῦσε ἕνα σακκίδιο. Μέσα ἦταν οἱ εἰκόνες, τίς ὁποῖες σέ καμμία περίπτωση δέν ἤθελε νά ἀποχωριστεῖ. Εἶπε, ὅτι θά τίς εἶχε πάντα μαζί του. Ὅταν κάποτε ἦρθε ἡ σειρά του, τό σκουῖ κόπηκε καί κατέληξε στή θάλασσα.

Κάποιος πέταξε ἕνα σωσίβιο, ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦταν πολύ ἄγρια μέ μεγάλα κύματα. Καί αὐτός δέν μπορούσε νά πιάσει τό σωσίβιο. Μέχρι τό τέλος ἐλπίζαμε, ὅτι μπορεί νά εἶχε σωθεῖ. Ἐλπίζαμε, ὅτι θά εἶχε διασωθεῖ ἀπό ἄλλο πλοῖο. Δυστυχῶς δέν συνέβη αὐτό τελικά».

Ὁ ἄγνωστος σέ μᾶς πατήρ Ἡλίας εἶναι πλέον «οἰκεῖος τοῦ Θεοῦ καί συμπολίτης τῶν ἀγίων» (Ἐφεσ. β' 19). Στή

φίλαυτη γενιά μας θά παραμένῃ **ἄγιο παράδειγμα αὐθοθυσίας**.

Ἀγριότητα Α, Β, Γ, Δ

Τρομοκρατία σημαίνει ἀπειλή κατά ἀθῶν μέ κάθε βίαιο τρόπο. **Τρομοκρατία** βέβαια εἶναι καί ἡ κατά ἐνόχων βίαιη διά τῶν ὄπλων ἀπειλή καί ἐνέργεια. Ἐνοχοὶ εἴμαστε ὅλοι. Ὅσοι ἔχουν ἐξουσία καθίστανται, κάπως, ὡς υπεύθυνα πρόσωπα, περισσότερο ἐνοχοί. Αὐτό δέν σημαίνει «παίρνω τό νόμο στά χέρια μου». Ὑπάρχει ὁ λόγος μέ τά **ἐπιχειρήματά** του, ὑπάρχει ἡ **δικαιοσύνη** μέ τούς νόμους της, ὑπάρχει τό **κράτος** μέ τά κατασταλτικά του ὄργανα.

Τόν τελευταῖο καιρό ἡ τρομοκρατία ἦρθε καί πάλι στήν ἐπικαιρότητα.

• Ἡ **πρώτη μορφή ἀγριότητάς** της εἶναι αὐτή στό πρόσωπο τοῦ τρομοκράτη τῆς **17 Νοέμβρη**, πού εἶχε δραπετεῦσει ἀπό τή φυλακή καί ἐπί ἕνα χρόνο ὅλος ὁ τόπος ζοῦσε μέ τήν ἀγωνία κάποιου τρομοκρατικοῦ χτυπήματος ἀπό ἄτομο ἢ ἀπό «πυρῆνα ἀτόμων», πού δέν ὀρωδιοῦν πρό οὐδενός.

Εὐτυχῶς στίς 3 Ἰανουαρίου, μιά μέρα πρὶν ἀπό τό ἐτοιμαζόμενο, ὅπως λέγεται, χτύπημα, ἡ Ἀντιτρομοκρατική Ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας ἀνακάλυψε τίς «**γιάφκες**» τοῦ τρομοκράτη, τόν ὁποῖον καί συνέλαβε.

• Δέν προλάβαμε νά συνέλθουμε ἀπό τό «**σάκ**» τῆς πρώτης ἀγριότητας, καί **δεύτερη ἀγριότητα** κατέκλεισε ὡς εἶδησις τά μέσα ἐνημερώσεως, ἔντυπα καί ἠλεκτρονικά. Στίς 7 Ἰανουαρίου τό **Παρίσι** συγκλονίστηκε ἀπό φοβερό τρομοκρατικό χτύπημα. Μουσουλμάνοι ἐξτρεμιστές, πού τώρα τελευταῖα ἀκούουν στό ὄνομα «**τζιχαντιστές**» καί κατευθύνονται ἀπό ὀργανώσεις καί στρατόπεδα τῆς Μέσ. Ἀνατολῆς (Ἀλ Κάϊντα κ.λπ.), χτύπησαν μέ βαρῦ ὄπλισμό τά γραφεῖα τῆς σατιρικῆς ἐφημερίδας «Charlie Hebdo».

Σκότωσαν ἔνδεκα δημοσιογράφους. Ἀργότερα δέ τά θύματα τῶν τρομοκρατῶν ἀνῆλθαν στά δέκα ἐπτά, ἀφοῦ δύο

από αυτούς (ἀδέλφια), πρὶν ἐξοντωθοῦν, σκότωσαν καὶ ἕξι ὁμήρους.

• Ἡ αἰτία τῆς ἐπιθέσεως τῶν «τζίχαντιστῶν»; Ὅπως γράφτηκε, ἦταν ὁ **θρησκευτικός φανατισμός**. Ἡ σατιρική ἐφημερίδα ἐπανειλημμένως εἶχε δημοσιεύσει σκίτσα προσβλητικά, πού διακωμωδοῦσαν τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκείας, τὸν **Μωάμεθ**.

• Φυσικὰ ἀνατριχιάζει κάθε λογικὸς ἄνθρωπος μὲ τὴ σκέψη, ὅτι **θρησκευτικὸ συναίσθημα**, πού, ὑποτίθεται, ἐξημερώνει, εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαγριώνη καὶ νὰ θηριοποιῇ τὸν ἄνθρωπο.

• Ἄλλ' ἐνῶ καταδικάζουμε τὴν ἀποτρόπαιη ἀγριότητα τοῦ Παρισιοῦ, ἔχουμε δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ ὑπογραμμίσουμε καὶ μία **τρίτη ἀγριότητα**.

Δέν σκοτώνουν μόνο τὰ ὄπλα. Σκοτώνει κάποτε καὶ ἡ **πέννα**. Γιατί εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἀμνηστεύσουμε τὴν ὅποιαδήποτε ἀκρότητα σατιρικῆς βαρβαρότητας; Ὅταν ἓνα πρόσωπο (θρησκείας) ἢ σύμβολο εἶναι τόσο βαθειὰ χαραγμένο σὲ φανατισμένη καρδιά, τί κάνει ὁποιος διακωμωδεῖ αἰσχρὰ τὸ πρόσωπο ἢ τὸ σύμβολο αὐτό; Βάζει **φωτιά στό φντίλι** τοῦ σχιζοφρενικοῦ ἐνίστε σκοταδισμοῦ.

• Καλὰ θὰ ἦταν νὰ καταλάβαιναν ὅλοι, ὅτι εἴμαστε ἰσότιμα μέλη μιᾶς δημοκρατικῆς κοινωνίας. Καλὰ θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑπῆρχαν φανατισμοὶ (θρησκευτικοί, πολιτικοί, ποδοσφαιρικοί). Καλὰ θὰ ἦταν ὅμως καὶ νὰ μὴν ὤξυναν τίς φανατικές τάσεις ἀκραιᾶ δημοσιεύματα ἢ σκιτσογραφήματα. Διότι ὑπάρχει κίνδυνος, ἢ **γραφίδα νὰ ἀκονίζη τὸ σπαθί!**

• Καλὰ ἔκαναν καὶ μαζεύτηκαν ἠγέτες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο στό Παρίσι καὶ ἔκαναν **πορεία** κατὰ τῆς Παγκόσμιας τρομοκρατίας. Ἄλλὰ καλὰ θὰ κάνουν ἐπίσης νὰ μὴν ἀφήνουν ἀσύδοτα τίς πέννες καὶ τὰ μολύβια!

Ποτέ, μά ποτέ, ἡ **ἐλευθερία τοῦ τύπου**, δέν εἶναι ἀσύδοτη χυδαιότητα. Ποτέ, μά ποτέ, ἡ **ἐλευθερία τῆς ἐκφρασης** δέν ταυτίζεται μὲ τίς βρισιές καὶ τίς βλασφημίες. Ποτέ, μά ποτέ, δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρχη τέχνη χωρὶς ὄρους καὶ ὄρια.

• Καὶ βέβαια ὑπάρχει καὶ στόν τόπο μας ὁ **περὶ τύπου νόμος** καὶ διάταξις κατὰ τῆς αἰσχρῆς βλασφημίας. Καὶ ὅμως εἶδαμε καὶ πρόσφατα τὴν **τέταρτη ἀγριότητα**. Εἶναι ἐκείνη, πού βάνανσα διακωμώδησε τὴν ἄκρα **Ἀγιότητα**.

Στό περιοδικὸ «Life», πού συνεργάζεται μὲ ἀθηναϊκὴ καθημερινὴ ἐφημερίδα, δημοσιεύτηκε σκίτσο αἰσχροτάτο, γιὰ νὰ διακωμωδηθῇ ὄχι ἓνας ἀρχηγὸς θρησκευτικοῦ κινήματος, ἀλλ' ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὁ **Τριαδικὸς Θεός!!!** Καὶ ὅμως, οἱ πάντες ἐσιώπησαν.

Δέν θὰ γίνουμε βεβαίως «τζίχαντιστές», πού σκοτώνουν ὅταν βρίζεται ὁ ἀρχηγὸς τους, ἀλλ' οὔτε θὰ γίνουμε **ἀρηγές** τῆς Πίστεώς μας.

• Οἱ κοσμικοὶ δημοσιογράφοι ἔχουν τὴν **εἰρωνεία** τους. Ἐμεῖς ἔχουμε τὴν **ὁμολογία** μας. Ἐχουμε καὶ κάτι ἀκόμα, ἂν τὸ ἔχουμε καὶ ἂν θὰ τὸ ἔχουμε γιὰ πολὺ ἀκόμα. Ἐχουμε καὶ μία **Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ** χώρα, τὴν Ἑλλάδα, πού ἔχει καὶ νόμους ἐναντίον πάσης μορφῆς βλασφημίας.

Μᾶς διδάσκει ὁ Ἐρντογάν!

Δάσκαλός μας ὁ Ἐρντογάν! Naί, ἀφοῦ δέν διδασκόμεθα ἀπὸ τὸ νόμο τῆς **φύσεως**, πού τὸν σέβονται καὶ τὰ ζῶα, ἀφοῦ δέν διδασκόμεθα ἀπὸ τὸ **θέλημα** τοῦ Θεοῦ, πού στήν περίπτωσι τοῦ γάμου εἶναι ἢ ἄνευ ἐμποδίων τεκνογονία, ἄς διδαχθοῦμε ἀπὸ ἓναν ἀλλόθρησκο ἠγέτη, ἀπὸ τὸν Τούρκο πρόεδρο **Ταγίπ Ἐρντογάν**.

Δέν εἶναι χριστιανὸς, ἀλλ' ὅμως τὰ τῶν χριστιανῶν ἐν προκειμένῳ παραγγέλλει. Βρέθηκε στίς 21 Δεκεμβρίου σὲ τελετὴ γάμου (μουσουλμανικοῦ ἐννοεῖται). Καὶ μίλησε στοὺς νιόπαντρος, τονίζοντάς τους νὰ κάνουν παιδιά. Χαρακτήρισε μάλιστα μορφὴ **ἐθνικῆς προδοσίας** τὴν ὅποιαδήποτε **ἀντισύλληψι**, διότι, ὅπως εἶπε, θέτει σὲ κίνδυνο τὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν Τούρκων καὶ κατ' ἐπέκτασι τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι. Πρότει-

νε δέ στους υιόπαντρους νά βοηθήσουν τήν αύξησι τοῦ πληθυσμοῦ!

• Ἀκούσατε ἐδῶ στήν Ἑλλάδα (τήν χριστιανική, ὑποτίθεται) κανένα ἀρχηγό πολιτικοῦ κόμματος στίς πρόσφατες προεκλογικές ἐξαγγελίες νά ἔθεσε **προτεραιότητα** στό θέμα τῆς **τεκνογονίας**; Ὅχι προτεραιότητα δέν ἔχει τό πρωτεύον αὐτό ζήτημα, ἀλλ' οὔτε μία λέξις δέν διατίθεται γι' αὐτό, οὔτε μία σκέψις δέν γίνεται, οὔτε ὑποψία ὑπάρχει περί τοῦ θέματος.

• Ἀντίθετα, στήν Ἑλλάδα τό Κράτος ἔχει νομιμοποιήσει τίς **ἀμβλώσεις!** Τό Κράτος, δηλαδή, ἐνεργεῖ τρομοκρατικό χτύπημα εἰς βάρος ἀθῶων παιδιῶν καί δολοφονεῖ **300.000** παιδιὰ κάθε χρόνο στόν τόπο μας! Πῶς, λοιπόν, νά μὴν εἴμαστε ὡς ἔθνος ἢ... οὐρά τῶν Τούρκων;

• Πρὶν ἀπό 80 περίπου χρόνια ἡ Ἑλλάδα εἶχε 10 ἑκατομμύρια πληθυσμό καί ἡ Τουρκία 20 ἑκατομμύρια. Σήμερα εἴμαστε (μαζί μέ τούς ἀλλοδαπούς) **11 ἑκατομμύρια** καί ἡ Τουρκία εἶναι **80 ἑκατομμύρια!**

Καί ὁ μὲν Τούρκος πρόεδρος παραγγέλλει: «*Αὐξήστε τόν πληθυσμό*». Οἱ δέ δικοί μας κρατοῦντες φωνάζουν... νομίμως: «*Σκοτῶστε, σφάζετε καί ἄλλα παιδιὰ! Μειῶστε τόν πληθυσμό!*»

• Τόσο οἱ νεοέλληνες σέβονται τό θεσμό τῆς **οἰκογενείας** καί τῆς **τεκνογονίας**, ὥστε δέν τούς ἐνδιαφέρει ἂν ψηφίζουν πρόσωπα χωρίς οἰκογένεια, πού συζοῦν χωρίς γάμο, πού τὰ παιδιὰ τους (ἐλάχιστα βέβαια) πεισματικά τὰ κρατοῦν ἀβάπτιστα, ἀπό ἀντιχριστιανικό μένος!

• Οἱ νεοέλληνες εἶναι δυνατὸν ἀκόμη καί τόν διάβολο νά ψηφίσουν, ἂν τούς τάξη μικρὴ αύξησι μισθοῦ ἢ συντάξεως. Γιὰ αύξησι τῆς **συντάξεως** χαλᾶνε τόν κόσμο, ὄχι γιὰ αύξησι τῆς **συντάξεως**, νά συναχθοῦν, δηλαδή, καί ἄλλα παιδιὰ στόν τόπο μας. Καί δέν καταλαβαίνουν, ὅτι μέ τήν αἰμορραγία στό **δημογραφικό** ζήτημα καί οἱ συντάξεις σιγά-σιγά θά... ἀφανισθοῦν! Ὅταν δέν ὑπάρχουν ἐργαζόμενοι, πού θά βρίσκωνται χρήματα γιὰ συντάξεις;

• Σκοτώνοντας τό μέλλον, δολοφονοῦμε τό παρόν.

• Γιατί ὁμως νά ἔχουμε παράπονο ἀπό τούς πολιτικούς μας, ὅταν οἱ κληρικοί, (σέ μεγάλη πλειονοψηφία καί σέ ὅλους τούς βαθμούς) **σιωποῦν** καί στό θέμα τῶν **ἐκτρώσεων** καί στό θέμα τῆς **ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας**;

Γιατί ἡ Ἐκκλησία δέν διαμαρτύρεται γιὰ τή νέα καί συνεχῆ **γενοκτονία**; Γιατί ἀνεχόμεστε τό φρικτό **ρατσισμό**, νά μὴν ἔχουν δικαίωμα ζωῆς τὰ κυφορούμενα βρέφη; Γιατί θέλουμε, σώνει καί καλά, μέ τόσες θρησκευτικές τελετές καί φιγουρες νά **νεκροθάψουμε** τήν Ἑλλάδα;

Γιατί; Γιατί; Γιατί;

Τόμοι τοῦ «Βαπτιστοῦ»

Κυκλοφόρησε ὁ τόμος τοῦ «Βαπτιστοῦ» τοῦ **2014**. Δεμένος. Τιμὰτι **12 εὐρώ**.

Διατίθενται μέ τήν ἴδια τιμὴ Τόμοι καί προηγούμενων ἐτῶν.

Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440**.

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καί γιὰ τό ἐτος **2015**.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι:

«**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημείωσις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ποσόν διὰ τῆς **ALPHA BANK** ἀπὸ τό ἐξωτερικό (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιὰ συνδρομὴ, εἴτε ὡς εἰσφορά, νά ζητοῦν ἔκδοσις τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγὴ **IOANNIS VAPTISTIS** καί σέ εὐρώ (**EUR**) (ὄχι προσωπικῆς ἐπιταγῆς καί σέ ἄλλο νόμισμα ἐκτός εὐρώ).